

عنوان مقاله:

دانایی خاستگاه توانایی در شاهنامه فردوسی

محل انتشار:

همایش بین المللی جستارهای ادبی، زبان و ارتباطات فرهنگی (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

موسی پیری - عضو هیأت علمی، دانشگاه پیام نور، مرکز زاهدان، ایران

اکبر خواجه - عضو هیأت علمی، دانشگاه پیام نور، مرکز خاش، ایران

خلاصه مقاله:

شاهنامه فردوسی؛ شاهکار ادب حماسی ایران و سند هویت ایرانیان است و از این حیث با آثار سایر شاعران متمایز است. فردوسی با سرودن شاهنامه خدمت بسیار بزرگ دیگری نیز به ایرانیان و همه جهانیان ارائه نموده است، که کمتر مورد توجه واقع شده است و آن تاکید شاعر بر مسئله دانایی محوری است. فردوسی برای نخستین بار به این نکته مهم اشاره نموده است که اگر سودای توانمندی در جهان دارید، این راه از مسیر دانایی هموار است. این مقاله با استفاده از روش تحلیلی - استشهادی بنا به ضرورت امروز جامعه ایران، بر آن است تا به این سؤال پاسخ دهد که چگونه می توان به توسعه رسید؟ سؤالی که فردوسی پاسخ آن را در کوتاه ترین شکل ممکن فراروی جامعه نهاده و آن محصور کردن توانمندی در دانایی مبتنی بر دانش دین است

کلمات کلیدی:

فردوسی، شاهنامه، دانایی، توانایی، توسعه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/533419>

